

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžo/134/2015
Identifikačné číslo spisu: 1011201970
Dátum vydania rozhodnutia: 11.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1011201970.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Mgr. T., so sídlom Q., Q., právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Šimon Meliš, s.r.o., so sídlom Partizánska 3, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Lamačská cesta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného č. A/2011/2143/KVJ zo dňa 21.09.2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/258/2011-45 zo dňa 11.03.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 3S/258/2011-56 zo dňa 26.01.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalovaného o d m i e t a .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 3S/258/2011-45 zo dňa 11.03.2014 v spojení s opravným uznesením č. k. 3S/258/2011-56 zo dňa 26.01.2015 zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. A/2011/2143/KVJ zo dňa 21.09.2011 podľa § 250j ods. 3 OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobcu vo výške 66 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 425,06 Eur.

V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. A/2011/2143/KVJ zo dňa 21.09.2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Dúbravka č. SU - 11109/2644/2011/zast./Fe zo dňa 06.07.2011, ktorým bolo zastavené konanie o dodatočnom povolení stavby „rodinný dom a záhradná chata, Koprivnická ulica Bratislava“ na pozemku parc. č. 830/1, k. ú. Dúbravka z dôvodu, že stavebný úrad zistil, že žalobca nie je účastníkom konania.

Krajský súd poukázal na zistenia správneho orgánu o tom, že žalobca nie je účastníkom konania predmetnej stavby, táto stavba je vo vlastníctve stavebníčky S., bytom ulica B., Q.. Žalobca vo svojej

žiadosti uviedol, že v zmysle nájomnej zmluvy zo dňa 01.02.2011 uzatvorenej medzi vlastníčkou S. a žalobcom má k pozemku U., k. ú. R. iné práva podľa § 139 zákona č. 50/176 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon“). Stavebný úrad ale skonštatoval, že predmetná nájomná zmluva v čl. 3 ods. 1 nekorešponduje so skutočnosťou, nakoľko stavebný úrad eviduje na pozemku U. k. ú. R. rozostavanú stavbu, ktorá je v štádiu hrubej stavby so zastrešením a s napojením na verejné rozvody technického vybavenia, ktorej stavebníčkou je S..

Ďalej krajský súd poukázal na výzvu zo dňa 20.03.2012 adresovanú žalovanému, ktorá bola žalovaným prevzatá dňa 26.03.2012, a to za účelom vyjadrenia k žalobe a predloženia administratívneho spisu. Žalovaný predložil krajskému súdu administratívny spis správneho orgánu prvého stupňa, ktorý obsahuje výpis z katastra nehnuteľností zo dňa 08.04.2011, žiadosť o dodatočné povolenie stavby žiadateľa Mgr. Jána Stančeka, nájomnú zmluvu medzi prenajímateľom Zuzana Rapantová a Jánom Stančekom, rozhodnutie zo dňa 06.07.2011 o zastavení konania o dodatočnom povolení stavby a odvolanie žalobcu zo dňa 06.09.2011. Administratívny spis žalovaného obsahuje odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a rozhodnutie žalovaného zo dňa 21.09.2011 č. A/2011/2143/KVJ.

Krajský súd z administratívneho spisu správneho orgánu prvého stupňa z výpisu z listu vlastníctva č. XX zistil, že vlastníčkou nehnuteľnosti, U. záhrada a XXX/X zastavaná plocha a nádvorie, je S., bytom ulica B., Q.. Žalobca v žiadosti o dodatočné povolenie stavby zo dňa 03.06.2011 žiadal o dodatočné povolenie stavby týkajúce sa novostavby „rodinný dom a záhradná chata na B.“ a uviedol, že má k pozemku U. v k. ú. R. iné práva podľa § 139 stavebného zákona na základe nájomnej zmluvy. Stavebný úrad zastavil konanie o dodatočnom povolení stavby žiadateľovi Mgr. T. z dôvodu, že predmetná stavba je vo vlastníctve stavebníčky S., ktorej bolo rozhodnutím č. 5296/1691/2011/O-1/Vi dňa 30.03.2011 nariadené odstránenie stavby rodinný dom a záhradná chata postavenej bez stavebného povolenia.

Krajský súd konštatoval, že v administratívnom spise žalovaného ani správneho orgánu prvého stupňa sa však toto rozhodnutie nenachádza a ani iné listinné doklady z administratívneho spisu p. D., ktoré by osvedčili skutočnosti, ktoré uvádza žalovaný a správny orgán prvého stupňa. Krajský súd teda zrušil rozhodnutie žalovaného č. A/2011/2143/KVJ zo dňa 21.09.2011 z dôvodu, že predložené spisy správneho orgánu boli neúplné a súd nemohol riadne zistiť skutkový stav veci.

Krajský súd o trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatení súdneho poplatku za žalobu v sume 66,- Eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 425,06 Eur.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie, v ktorom nesúhlasil s dôvodmi zrušenia napadnutého rozhodnutia a navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ma za to, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, podmienkami stanovenými pre zmenu rozhodnutia v odvolacom konaní, vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a z dostatočne zisteného skutkového stavu a jeho odôvodnenie vychádza z ustanovenia § 47 ods. 3 správneho poriadku, ako aj z dostatočných podkladov, ktoré mal počas odvolacieho konania žalovaný k dispozícii. Dôvodil, že si splnil svoju povinnosť stanovenú v § 250d ods. 1 OSP, keď na základe žiadosti krajského súdu v stanovenej lehote predložil svoje vyjadrenie k veci spolu so spisovým materiálom týkajúcim sa rozhodnutia č. A/2011/2143/KVJ a prvostupňovým spisovým materiálom týkajúcim sa rozhodnutia č. SU-11109/2644/2011/zast./Fe. Zdôraznil, že krajský súd v prípade, ak po predložení spisových materiálov dospel k záveru, že sú neúplné, mal postupovať v intenciách ustanovenia § 250d ods. 1 OSP, ktoré mu umožňuje sankcionovať žalovaného za nespĺnenie tejto povinnosti uložením pokuty, a to aj opakovane. Žalovaný zastával názor, že pokiaľ tak krajský súd nepostupoval, odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom a uplatniť ich procesné práva.

Ďalej žalovaný uviedol, že nemal vedomosť o tom, že predložené spisové materiály neposkytujú súdu dostatočný podklad pre posúdenie danej veci. K tomu uviedol, že doklady, ktoré chýbali v predložennom administratívnom spise, na ktoré sa odvolal v odôvodnení rozsudku aj krajský súd, sa nachádzali v iných

administratívnych spisoch prvého stupňa, ktoré sa dotýkali danej veci a o ktorých mal žalovaný vedomosť. Aj napriek tejto skutočnosti však žalovaný trval na tom, že krajskému súdu boli predložené kompletne, úplné a zožurnalizované administratívne spisy v rozsahu jeho požiadavky.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a s vysloveným záverom sa stotožňoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c OSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

Podľa § 491 ods. 1 zákona NR SR č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti OSP pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 SSP odvolacie konania podľa piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 246c ods. 1 OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa § 250ja ods. 1 OSP proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 1, 2 a 6 je prípustné odvolanie.

Podľa § 250j ods. 4 vety prvej a vety druhej OSP ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené, súd uvedie vo výroku rozsudku. Na posúdenie prípustnosti odvolania je rozhodujúci výrok rozsudku.

Z výroku napadnutého rozsudku je zrejmé, že krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 3 OSP. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že dôvodom, pre ktorý krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného, bolo to, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu.

Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 3 OSP nie je možné podať odvolanie. Je pritom irelevantné, či dôvod obsiahnutý v tomto ustanovení je jediným alebo len jedným z dôvodov zrušenia rozhodnutia správneho orgánu. Skutočnosť, že krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 3 OSP, automaticky zo zákona vylučuje možnosť podať proti takémuto rozsudku odvolanie. Rozsudok krajského súdu navyše obsahoval správne poučenie o nemožnosti podať odvolanie.

Odvolací súd poznamenáva, že zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 3 OSP nemožno považovať ani za porušenie práva žalovaného na súdnu ochranu a právo na odvolanie upravené v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uvedené ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky neupravuje právo orgánu verejnej správy na súdnu ochranu, ale naopak, zakotvuje právo občanov domáhať sa súdnej ochrany, ak boli na svojich právach ukrátení rozhodnutím orgánu verejnej správy. Pokiaľ ide o právo na podanie odvolania, toto právo žalovanému vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky však poukazuje na skutočnosť, že v tomto prípade nejde o právo neobmedzené, ale ide o právo, ktoré žalovaný môže uplatniť v medziach zákona („zákonom ustanoveným postupom“) a ako už bolo vyššie uvedené, takúto možnosť zákon nepripúšťa (tak ako to vyplýva z ustanovenia § 250ja ods. 1 OSP).

Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdí, že ak krajský súd považoval spisový materiál za nedostatočný, bolo jeho povinnosťou vrátiť ho žalovanému s tým, aby v primeranej lehote vykonal nápravu, prípadne ho sankcionovať, odvolací súd upozorňuje na to, že v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, je predovšetkým povinnosťou správneho orgánu predložiť úplný administratívny spis a nie je úlohou súdu, aby po predložení administratívneho spisu opakovane vyzýval správny orgán na doplnenie všetkých podkladov, ktoré by v administratívnom spise mali byť. V tejto súvislosti je taktiež potrebné uviesť, že žalovanému správneho orgánu neprináleží hodnotiť dostatočnosť či nedostatočnosť predložených dôkazov, táto úloha je totiž v súdnom prieskume správnych rozhodnutí zverená súdu. Je na správnom orgáne aby viedol takú spisovú dokumentáciu, ktorá umožní preskúmanie postupu a rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu a ktoré z daných podkladov vychádza a na ne sa odvoláva a aby túto v zmysle § 250d ods. 1 OSP bez meškania predložil konajúcemu súdu.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie žalovaného ako odvolanie podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné odmietol podľa § 246c ods. 1 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP. Nemohol sa zaoberať dôvodmi odvolania ani obsahom napadnutého rozsudku, pretože zistil dôvod, ktorý viedol k nemeritórnemu (procesnému) rozhodnutiu. Preto nebolo možné odvolanie vecne prejednať a rozhodnúť o ňom.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c) a s § 246c ods. 1 prvá veta OSP a účastníkom trovy odvolacieho konania nepriznal, keďže výsledok konania je obdobný, ako pri zastavení konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.